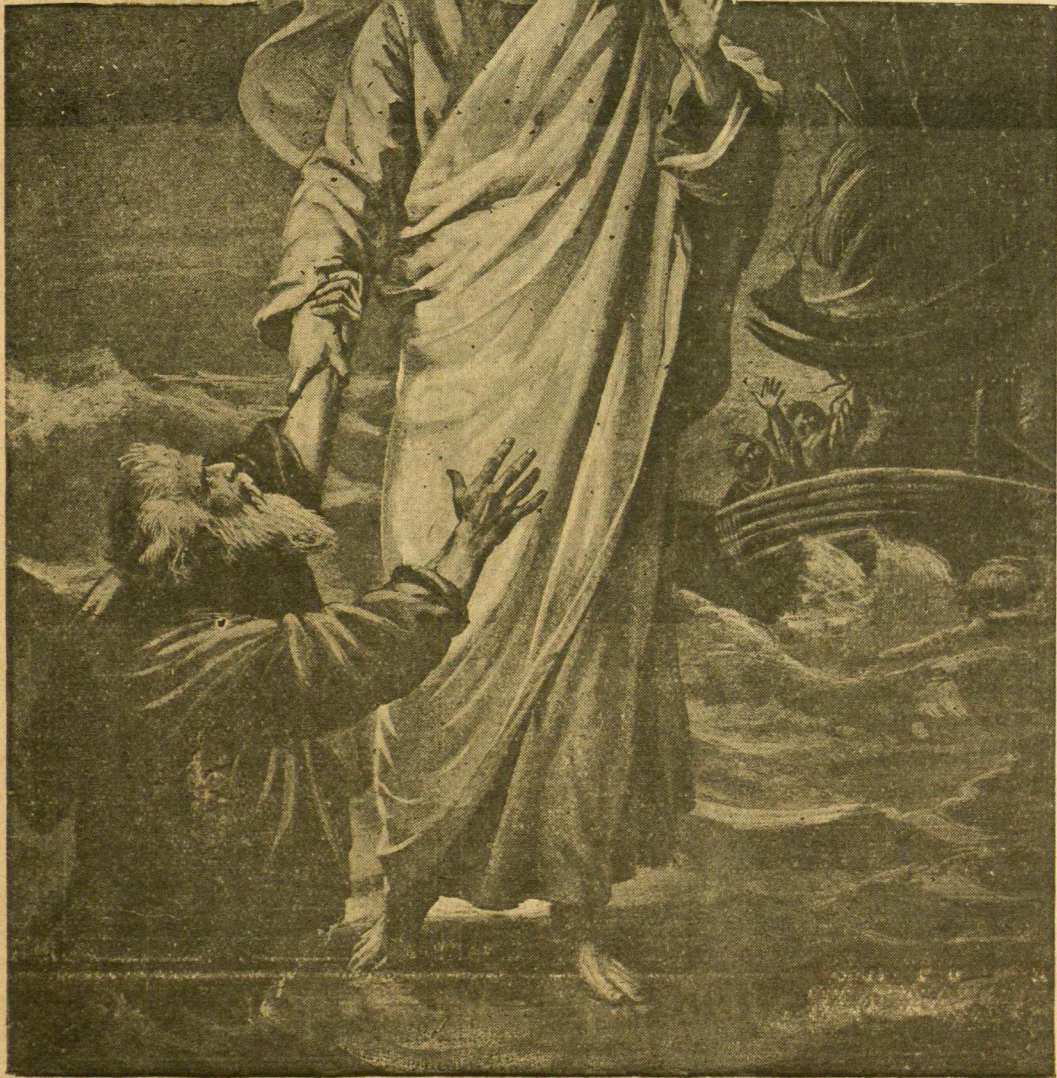


LAIVAS

No. 30. Metai XII

Liepos-July 23, 1932



LTSR valet.
respublikotē
bibliotēka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

“ L A I V A S ”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

X SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

I KORINT. 12, 2—11

BROLLAI, žinote, kad būdami pagonys, eidavote pas nebylius stabus, kaip buvote vedami. Todėl aš jums pareiškiu, kad nėvienas, kurs kalba Dievo Dvasioje, nesako: Prakeikimas Jėzui; ir nėvienas negali pasakyti: Viešpats Jėzus, kaip tik šventojoje Dvasioje. Dovanos, tiesa, yra įvairios, bet ta pati Dvasia. Patarnavimai yra įvairūs, bet tas pats Viešpats. Veikimai yra įvairūs, bet tas pats yra Dievas, kurs visa visuose daro. Kiekvienam duodama Dvasios apreiškimas, kad būtų iš to naudos. Vienam Dvasios suteikiama išminties kalba, kitam tos pačios Dvasios žinojimo kalba; kitam tos pačios Dvasios tikėjimas, kitam tos vienos Dvasios gydymo dovana; kitam stebuklų darymas, kitam pranašystė, kitam dvasių atskyrimas, kitam įvairios kalbos, kitam kalbų aiškinimas. Visa gi tai daro viena ir ta pati Dvasia, dalindama kiekvienam, kaip ji nori.

E v a n g e l i j a .

LUKO 18, 9—14

ANUO metu Jėzus pasakė kaikuriems, kurie patys savimi pasitikėjo teisūs esą ir kitus niekino šitą prilyginimą. Du žmogų atėjo į bažnyčią melstis; vienas buvo parisiejus, kitas muitininkas. Parisiejus stovėdamas taip pats vienas meldėsi: Dėkoju tau, Dieve, kad aš ne toks, kaip kiti žmonės plėšikai, neteisūs; svetimoteriai, taip pat ir kaip šitas muitininkas. Aš pasninkauju du kartu savaitėje, duodu dešimtines viso, ką turiu. Muitininkas atstu stovėdamas, nedrįso nė akių pakelti į dangų, tik mušėsi į krūtinę ir sakė: Dieve, būk gailestingas man nusidėjėliui. Sakau jums: Šitas nuėjo į savo namus nuteisintas, anas ne. Nes kiekvienas, kurs save aukština, bus pažemintas, ir kas save žemina bus paaukštintas.

Malda už mirusius

Tu Viešpatie, Meldžiamasis, ateik gelbėti skaistyklos ugnį laikomasias vėles, kurias atpirkai brangių Krauju.

(300 d. Lapkr. 15, 1927. “Atl. Šalt. 227 p.)

Amžinąjį atilsį duok joms (jai), Viešpatie, ir amžinoji šviesa joms (jai) tešviečia.

(50 d. Geg. 17, 1927 m. “Atl. Šalt.” p. 226.)

Kristaus Šventovės

Pagal kun. V. F. Kienberger'į
parašė kun. Pr. J. Vaitukaitis

ŠVENTOJI VALANDA

RABBONI, meilingasis mano Mylėtoju, aš šlovinu Tave, kartu su Dangiškuoju Tėvų ir Šventąja Dvasia. Aš nuširdžiai dėkoju Triasmeniui Dievui už mano sutvėrimą, atpirkimą ir pašventimą. Nužemintos mūsų dėkonės maldos tikrai "gamina dėkojimą Dievui" (II Kor. IX, 11). Gerasis Visagalis Tėve, maldaujame, kad per mūsų suplikacijų maldas "apšviestumėm pažinti Dievo garbės" (II Kor. IV, 6).

Dangiškasis Tėve, aš žinau, kad nėra žemiškojo išreiškimo, kuriuom galima būtų vertai nusakyti Tavo garbę. Vėl primdamas mūs už Savo vaikus, Tu parodei Savo didybę, nes mes, pirmieji vaisiai Medžio, ant kurio Kristus mirė, tapome "garbingos Jo tėvainystės turtai" (Efez. I, 18). Kai Tu mums atleidai mūsų nuodėmes, tas veiksmas tapo neišaiškinamas. O visgi parodė, kaip neapimami yra Tavo keliai, kaip gilios yra tėviškos Tavo širdies gelmės. "Kame gausinosi nuodėmė, ten dar labiau gausinosi malonė" (Rom. V, 20). Pats vienas, meilingasai Jehova mūsų tėvų, kurie yra jau mirę, gali suderinti su Savim veiksmą, kurs laiko Tavo garbę ir veikia, kad gailėstingumas trijumfuotų virš teisingumo.

Žodis atėjo "laiko pilnybėje" (Gal. IV, 4). Jis pasireiškė su atsileidžiančia (gailėstinga) Jehovos meile. Žemiškajai kelionei Jis pasiėmė žmogaus kūno švarką, kad "mūsų taikos nuoskaudos būtų ant Jo, ir kad per Jo žaizdas mes būtumėm išgydyti" (Is. LIII, 5).

Didis Atleidėjas siuntė Šventąjį Paraklitą žmonių vaikams. Jis "nuves juos prie gyvybės vandens šaltinių. Dievas nu-

šluostys nuo jų akių kiekvieną ašarą" (Apr. VII, 17).

Tikrai yra palaimintas švč. Trejybės darbas. Raupsuotas yra išgydytas. Juodos sugedusios sielos žymės išduoda spindinti, šviesų dvasiškos sveikatos baltumą. Malonės duona nuplovė visus vylus. Taigi, šią Šventąją Valandą mes garbiname Eucharistinį Kristų, "nes visai Dievo pilnybei patiko apsigyventi Jame ir per Jį suderinti visa su Savim, ar kas yra žemėje, ar danguje, darant Jo Kryžiaus Krauju taiką" (Kol. I, 19).

Dabar gi panceigtas Šventojo Triasmenio Dievo paveikslas yra atnaujintas. Dabar žmogus yra pašvestas Dievo Širdyj. Iš silpno jo dėkingumo šauksmo girdime

Psalvisto atbalsį: "Aš visada stačiau Viešpatį mano akyse, nes Jis yra mano dešinėje, kad nepasijudinčiau" (Ps. XV, 8).

Kartais žvelgiame į pamirštą Viduramžių istoriją ir vien matome puikius paveikslus, kurinose atvaizduojama vyčiai, valdovai ir karžygiai. Kartais pastebime vienuolyną, su ilga eile vienuolių, einančių į koplyčią. Kartais įmatome pažymėtą kelią ir apkrautus mulus, traukiančius į turgavietę. Ir tame kely matome šventovę ir pamaldžius kaimiečius, beklupančius ant kelių priešais ją.

Tuos daiktus matome ir manome, kad jie nužengė užuomaršon su istorijos puslapiais. Betgi tikrumoje nėra taip. Viduramžių garbės atspindis dabar yra tik senovės žinovų dalykas. Vienuolių istorija terūpi istorikams. Keliai į turgavietes nesilygina su plačiais šių dienų bulvarais, nė mulai su automobiliais. Dėl to gi be reikalo imamės atsiminti šventoves. Juk tai praėities dalykas.

Tai klaidinga. Šventovės pakely tai širdies dalykas ir nereikia daug laukti, kad neštų išganingų vaisių ir būtų įtekmingos. Jos yra daromos iš meilės mečio; jų ikūrėjas yra Jėzus. Jis jas pastatė šių dienų keliuose, kaip kad Jis statė vakar dienos keliuose.

Šį rytmetį aš įžengiau į bažnyčią valandėlei pasimelsti. Šalinėje koplyčioje aš radau šventovę pakely — būdelę ir joje ilsėjosi Brangusis Jungas. Ji buvo pastatyta iš aržuolo po baldakimėliu. Ir parašas buvo apačioje. Galėjai įskaityti: "Atminčiai to, kurs mylėjo Nukryžiuotąjį Jėzų."

Ir būta maldininkų apie trisdešimtį. Ten klupojo motina su neramiu kūdikiu; ten meldėsi tėvas, apkrautas dienos rūpesčiais; ten buvo ir jaunuolis, kurs karštai meldėsi; ten buvo ir jauna mergelė ir jos veide galėjai įskaityti šventumo malda. Ten taipgi buvo ir keletas vaikų, kurie meilingai meldėsi. Buvo ir kitų. Ir visi buvo šventovės pakely ir visi kalbėjosi su Nukryžiuotoju Jėzumi. Visi mylėjo Jį. Ir jų meilėje ir garbinime jie pasirodė esą giminaičiai praslinkusių amžių kaimiečiui, kurs klupojo ties šventove pakely į turgavietę.

Mūsų gatvėse nėra šventovės pakely. Betgi jos yra mūsų tarpe. Bažnyčia ir Garbingasis Svečias visada laukia mūsų. Jis, mūsų kelionėje į amžinybę, mus kviečia valandėlei įžengti į Jo šventovę ir pasimelsti. Jis svetingai priima visus. Jis mus myli. Jo šventovė, nors uždaryta dideliomis durimis, visada yra šventovė pakely.

Jis ypatingai atsikreipia į namų šeimas. Kristus nori, kad namai būtų centras apie Jį. Šiandien per daug šeimų iš namų skuba į krutamuosius paveikslus ir leidžia brangų laiką piktinančių laikraščių skaitymui. Tokie namai pasipriešina Mokytojui, kai Jis ateina suteikti palaiminimą. O visgi Jis trokšta tų namų

šeimų: tėvų ir vaikų. Jis žino, kad nėra reikalo rūpintis apie Jo tarnus. užsidačiusius vienuolynuose. Jie yra išmokę meilės pamokos. Tačiau pasauliečiai yra linkę greitai pamiršti. Jis atidarė Savo šventovę su pasitikėjimu, kad, jei šeimos ne leis Jo įžengti į jų namų židinį, tai gal kai kurie įžengs į Jo šventovę, kad pasimelsti. Prisiminkite įkvėptąjį Psalmisto balsą: "Garbink savo Dievą, o Sionai!" (Ps. CXLVII, 12).

Ilgais amžiais namai buvo kelias, vieškelis. Jo takais tėvas ir motina žengia į amžinybę. Tai vainikuoti jų nuopelnai ir pasitikėjimas, ką Dievas jiems davė. Jie bus teisti ne pagal socialinių užsitarnavimų, ne pagal pelnytų turtų, bet jie bus teisti ant kiek jiems pavyko ar nepavyko būti namų globėjais. Kristus daugelį metų gyveno Nazareto po globa motinos ir patėvio, kurie pasaulį laimino gražiais pavyzdžiais. Tai buvo Jo kelias per trisdešimtį metų ir Jis atsimna kiekvieną šventovę, palikęs pakely.

Ten buvo meilės šventovė. Marija ir Juozapas ir Kūdikis visada buvo meilingi vienas kitam ir jų kaimynams. Savo širdyse jie visada turėjo gerą mintį ir savo lūpose gerą žodį kitoms sieloms. Tai buvo šeimyninės taikos šventovė. Kūdikis Jėzus niekada negirdėjo barnių, nė rietenų. Tačiau, kiek kitų namų niekada nesistengė įsteigti tokios šventovės?

Ten buvo susirūpinimo apie kitus šventove. Jėzus nelaukė, kad būtų pašauktas. Jis pirm laiko rūpinosi Marijos reikalavimais su kūdikiškąja meile. Tai yra kilni pamoka mūsų pačių vaikams.

Ten buvo taip pat ir kantrybės šventovė. Kitaip, gal Šv. Juozapas nebūtų norėjęs klausytis Marijos dienų svarstymams arba posūnio Kristaus kalbai. Kitaip, gal diena būtų buvusi nuobodi ir sunki. Betgi negalima įsivaizdinti, kad Juozapas būtų buvęs įpykęs ir rūstus ar nekantrus. Juozapas visada buvo meilus;

savo nuovargį slėpdavo ir kantriai klausė.

Ten buvo maldos šventovė. Tai buvo šventoji šventovė. Juozapas ir Marija ir Kūdikis Jėzus klupojo kas vakarą, kai saulė nusileisdavo už kalnų ir Visagaliui Dievui dėkojo už viską, ką dieną pelnė. Jie nesiskubino greitai baigti vakarienę, kad paskui bėgti į vakarines pasilinksminimo vietas. Ne taip, kaip šių dienų erdvi ir puikūs namai apleisti. Šventos Šeimos namelis buvo jų patenkinimo ir linksnumo židynys. Savo namelį jie padarė magnetu, kurs traukė jų širdis ir jie buvo prie jų prisirišę.

Betgi galingiausia šventovė Nazarete buvo Jėzaus Esimo šventovė. Tai buvo šviesa, kuri išvedė Mariją ir Juozapą iš tamsos į gražaus patenkinimo ir ramybės laimę. Jie visada turėjo Jėzų, kurs juodu paguosdavo ir nuramindavo. Kūdikiškoji Jo Ranka, toji Ranka, kuri turėjo būti atkreipta palaiminimu ant nusidėjėlių, prašalindavo Marijos ir Juozapo rūpesčius ir nuovargius.

Jėzaus Šventovė Nazarete! Kas gi Ji buvo? Tai buvo Jo gyvenimo Esimas. Juozapui ir Marijai Jis buvo Emmanuelis. Ir su jais Jis buvo Dievas.

Toji Šventovė taip pat yra ir mūsų pačių Šventovė. Nors mes ir negyvename Nazarete, mes sekame paprastąjį sielos gyvenimą. Mes nematome Galiliejiečio Vyro, apsirengusio Rytų rūbais. Betgi mes matome tą patį Gailestingumo Žmogų, aprengtą į baltąjį kviečių rūbą. Jėzus Nazarete ir Jėzus mūsų bažnyčiose; ir nesimato jokio skirtumo. Tikrai Jis buvo Nazarete; tikrai Jis yra mūsų bažnyčiose. Virš XIX amžių jau nužengė į pasaulio gyvenimo puslapius, betgi maloningas Nazareto Vyras vis dar gyvena su mumis. Jis gyvena ir būna su mumis, nes Jis mus myli.

Eucharistinė šventovė turėtų būti labai svarbi kelyj, kuriuo pasirinkome žengti ir eiti. Jos bokštai turėtų būti žy-

mesni už kitus. Jos bokštai turi lydėti mūsų žingsnius, turi dominuoti mūsų gyvenimą. Ji mums duoda suraminimą, įkvėpimą. Sakramentalinio Kristaus Šventovė turi būti dominuojantis veiksmas mūsų širdyse. "Nes tai yra Dievas, mūsų Dievas amžinybėje, ir visada, ir per amžius" (Ps. CXII, 2).

Lygiai, kaip senovės valdovas ir kaimietis, šiandien mes taip pat galime prikaupti ties gyvenimo šventove. Mes turime rasti gana laiko trumpai valandėlei. Tačiau, šventovė, kurioje aukojama Dievingoji Meilė, turėtų labiausia rūpėti. Jei kas myli Jėzų, tokiam viskas lengva. Ir Jėzus žiūrės, kad mūsų meilė nebūtų pamiršta.

Skaitėte keletą Gyvenimo Šventovės žodžių. Skaitėte gražiausios Gyvenimo šventovės apibūdinimą. Gi dabar, "kas jums rodo sielą apie Kristų?" (Mat. XXII, 42). Argi nematote, kad sužeistoji širdis plaka visas dienas vienatvėje ir išsilgime? Argi negirdite šaukiančio Jo kvietimo: "Ateikite ir praleiskite valandėlę su savo Dievu!" Argi galite Jam atsisakyti? Ne. Taigi, ieškokite Jo šventovės, kai einate gyvenimo keliu. Ir ant kelių parpuolę prieš Dievo Namelį, melskitės:

"Mano Jėzau, aš myliu Tave. Aš nenoriu Tavęs palikti vienatvėje. Priimk mane už Savo bičiulį. Aš esu tik silpnas sutvėrimas. Tačiau, Tu taip pat buvai Žmogus, nors Tu esi Dievas. Tu žinai ir supranti mano sunkenybes ir vargus. Tu man prigelbėsi ir mane sutvirtinsi."

"Prigelbėk man, Jėzau! Prigelbėk man su Savo meile. Su mintim Tavo meilės dėl manęs, kuri meilė neliauja mano širdyje, aš neišklysiu iš kelio į amžinybę. Amen."



Švč. Marijos Sumanumo Dorybė

Tikslas, kuriuo žmogus yra DIEVO sutvertas yra tai amžinoji laimė, einanti iš regėjimo DIEVO veidas veidan. Tačiau, šito Viešpats neduoda dykai. Reikia nupelnyti! Taigi, žmogui reikia savo veikimą taip sutvarkyti, kad jis nuolatos būtų atkreiptas šito paskutiniojo siekio link. Tai ne lengvas daiktas! Žmogaus gyvenime nelengva atskirti ir išrinkti tikrasis veikimo būdas, kursai vestų žmogų prie galutinės laimės. Reikia gerokai ir labai gerokai palaužyti galvą, tikrajam gyvenimo keliui išrinkti, reikia būti tikrai gudriam, sumaniam.

Taigi darosi aišku, jog mums visų pirma yra reikalinga gudrybė, arba sumanumas, kursai vadovautų mūsų veikimams ir vestų prie amžinojo tikslo.

Jeį, bendrai kalbant, yra labai sunku tinkamai sutvarkyti savo gyvenimo reikalai, tai juo labiau sunku nuveikti tasai darbas, kuriam mes esame čia ant žemės ir kursai vienintėliai yra mums reikalingas: "Morta, Morta rūpiniesi ir esi nerami dėl daugelio dalykų. Reikia gi tik vieno" (Luk. X. 42), t. y. sielos išganymo! Sulyginant su mūsų išganymu, jokios vertės neturi visa šio pasaulio garbė, turtai ir pasiekiami čia smagunynai, kaip tai matome iš Šventojo Rašto, anot kurio: Ką padės, jei visą pasaulį apvaldysi, o savo sielą pražudysi? o antra vertus ką kenks visi šio pasaulio vargai, jei per juos išganysi savo sielą?!

Štai, sumanymo (gudrumo) dorybė, kuri yra ne kas kita, kaip proto gabumas išskirti gera nuo pikta ir pasirinkti sau priemonių, kurios veda prie gerojo, amžinojo tikslo.

Šita dorybė primena mums JĖZAUS KRISTAUS, Jojo Apaštalų ir mūsų vadų pamokinimus ir verčia mus suvartoti juos mūsų sielai išganyti. Ji padeda mums įžvelgti į tas sunkenybes, kurias mes ran-

dame savo kelionėje į dangų, padeda pramatyti visus pavojus, kurie mums grėsia šiuo žvilgsniu-žodžiu: ji nuolatos kreipia mus dangaus linkon. Šio dėlei ir Psalmistas giėda (XXXVIII. 5): "Duok man pažinti mano tikslą... kad aš galėčiau žinoti, kas iš manęs reikalaujama." Šio dėlei ir KRISTUS liepia mums: "Būkite gudrūs lyg žalėiai, o tykūs lyg karveliai" (Mat. X. 16).

Sumanumas yra tai labai didelė dorybė. Gi valia seka protu; o jei protas nesugeba pasirinkti tinkamų priemonių sielai išganyti, tai valia turi užėiti ant priešingo išganymui kelio. Šio dėlei ir šv. Tomas Akviniėtis sako, jog sumanumas (gudrumas) yra tai sielos akys, kadangi, kaip kad be akių negalima atrasti tikrojo kelio, taip lygiai be sumanumo (gudrumo) ne užeisime ant išganymo kelio. Gi šv. Bernardas sakė, jog kaip kad be akių negalima tinkamai išnaudoti savo kūno sąnarių, taip lygiai ir be sumanumo dorybės negalima tinkamai lavinties ir kitose dorybėse.

Šita tai sumanumo dorybė ir Švenčiausiąją Mariją sulaikydavo nuo neapmastyto pasielgimo, versdavo Ją nuolatos kreiptis į savo dangiškąjį Sužieduotųjų patarimo visose Josios gyvenimo aplinkybėse, vispusiškai apsvarstyti dalykų priežastis ir pasekas ir, pagaliau, šaltai ir ramiai eiti tais takais, kuriuos nurodavo Jai tikėjimas ir protas.

Kaip tai gudriai per Apreiškimą Ji iškamantinėja Arkangelą, norėdama įsitikinti, ar tai ne velnio vyliojimas šita Arkangelo kalba, kuri Jai, paaukojusiai DIEVUI savo nekaltybės vainiką, žada DIEVO motinystę?! Ji sutinka tapti motina tiktai tada, kai Jai pasidaro aišku, jog tai ne velnio, bet DIEVO valia!

Kai pasigedusi JĖZAUS Švč. Marija per tris dienas ieško pražuvusiojo Vai-

kelio, su didžiausiu skausmu manydama, jog Ji galėjo kuom nors nusidėti Jam ir pagaliau, randa Jį šventykloje, tai Ji didžiausiu nuolankumu, sujungtu su motinišku švelnumu nori sužinoti šio Jojo pasitraukimo be Jos žinios priežastį: "Sūnau, kam mums taip padarei?" Gavus atsakymą ir jo prasmės tikrai nesuprasdama, Ji "laikė visus šituos žodžius savo širdyje" (Luk. II. 51), gi apsvarstydamą suprato, jog dieviški keliai, tai ne žmogiški...

Kokių gudrumu Ji išprašo iš savo Sūnaus malonės žmonėms, tai parodo, kad ir stebūklas per vestuves Galliliejės Kanoje. Ar šitie Evangelijos aprašyti jaunavedžiai buvo buvę giminaičiai, ar svetimi JĖZUI ir Marijai, tai nežinia; tačiau, kad jie buvo buvę meilūs Jųjų širdžiai, tai parodo JĖZAUS ir Marijos apsilankymas. Štai, šitai DIEVO ir mūsų Motinėlei pagailo jaunavedžių, kurie pristigo svečiams vaišių. Ji pažįsta JĖZAUS sūniškąją širdį; Ji daug nešneka; Ji tik prieina prie jo ir paprastai sako, lyg kad būtų tai paprastas dalykas; "Vyno neturi" ir šiuomi pabrėžia savo pasitikėjimą Juomi ir Jojo gailestingumu, žinodama, jog šitoksai motiniškas pasitikėjimas šitokio Sūnaus negali būti atmetas. Tiesa, JĖZUS, lyg kad ir atmeta Josios prašymą, tačiau, Ji, lyg kad norėdama priversti Jį padaryti stebuklą, liepia tarnams: "Ką tik tai Jis pasakys jums, tai darykite!" Ir įvyko pirmasis JĖZAUS viešasis stebūklas! Kas šitą nuveikė? Gi Josios gudrus išnaudojimas dieviškai sūniškos meilės savo gailestingiausiajai Motinai!

Šita sumanumo dorybė vadovavo Švč. Marijos visam žemiškam gyvenimui ir suteikė Jai šio dėlei Bažnyčios duotąjį nušaukimą: "Išmintingiausioji Mergelė!"

Šita pirmoji keturių pamatiniųjų dorybių sumanumo (gudrumo) dorybė išlieja savo dangiškąją šviesą ant visų kitų dorybių, vadovaudama, paskatindama ir

palengvindama žmogui be klaidos eiti tikru išganymo keliu.

Šitai pamatinei krikščioniškajai dorybei kaip tik yra priešinga žmogiškoji gudrybė, kuri glūdi tame, kad žmogus naudojasi kiekviena proga liglaikinei naudai išigyti, ar savo kūno palinkimams patenkinti. Ji vadinasi dar kūniškoji gudrybė ir kaipo tokia veda tik prie mirties: "Kūno gudrybė yra mirtis" (Rom. VIII. 6).

Kūniškoji gudrybė, anot šv. Pauliaus (I Cor. III. 19), yra tai kvailybė DIEVO akyse, kadangi ji veda prie begalinių nuodėmių, kurios subiaurina sielą ir ją amžinai sudarko.

Kūniškojo gudrumo pirmoji atžala yra tai sumanumas apmeluoti ir apgauti žmogų. Paskui seka vylius, įvairios suktybės, ir klasta, kurių pagalba nedorėliai džiaugdamies siekia savo siekio; tačiau, ištikrųjų tai, kasdami kitiems duobę, tik patys jėn įkrenta ir amžinai pražūsta! Ir šitokių yra tūkstantys ir tūkstantys! Ir šitokių gudrybių dėlei tūkstančių tūkstantys skursta ir vargsta ir žūsta! Ir šitokiems gudruoliams pasaulis ploja ladičius ir net paminklus stato, net nesuprasdamas, jog tai stato altoriaus piktajam lucipieriui, savo didžiausiajam priešui ir kankintojui!

Antra vertus, kaipgi gerbtina yra tikrojo, dieviškojo sumanumo (gudrumo) dorybė, kuri ieško ir suranda būdą tinkamai pagarbinti DIEVĄ, kuri atvira širdimi glaudžiasi prie artimo ir stengiasi jam palengvinti vargus ir padėti išganymo darbą nuveikti. Ji suvienija žalčio gudrybę su balandžio paprastumu, lyg tvirtas laivas perneša žmogų per gyvenimo jūrų pavojingas pavandenės olas ir sėklumas ir priveda prie amžinojo poilsio ir ramybės uosto! O! kad mes sektume šiuo žvilgsniu mūsų sumaningiausiają Motiną, "Išmintingiausiają Panelę" Mariją!

Angeliškas Jaunuolėlis

vertė Vyt. M—nas

(Pabaiga).

VIII. VARPAMS SKAMBINANT

“VIEŠPATIES ANGELAS”

Mirtis artinosi skubiais žingsniais. Gydytojas nekantriai sekė ligonio jude-sius.

— Jau prieiname galą, tiesa, dakta-re? — klausė mažas ligonis, meiliai šyp-sodamasis, — džiaukitės mano laime.

Gydytojas turėjo išeiti iš kambario, kad galėtų paslėpti susijaudinimo ašaras.

— Mačiau šventąjį, — kartojo po to visiems.

Kunigo su Viatiku atvykimas atnau-jino Aleksandro širdyje pirmosios šv. Komunijos išpūdžius. Apėmė jį nepaprastas džiaugsmas. Priėmęs šv. Komuniją, tyliai pasakė:

— Palikite mane vieną su savo Nu-mylėtiniu.

Po kurio laiko, nežiūrėdamas didelio nusilpimo, pasikėlė ant alkūnių ir pajėgė net atsiklaupti, vis žiūrėdamas į vieną tašką.

Iš lūpų krutėjimo Violanta pažino, kad meldžiasi Švenč. Mergelei. Paėmė paveikslą ir priartinusi prie jo pakuždėjo:

— Štai, tavo Motina.

Tariant šiuos žodžius, saldžios ašaros riedėjo iš jo akių. Bučiuodamas paveiks-lėlį, tarė:

— Taip! tai mano Motina.

Kolegijos tėvai nuolat dieną ir naktį keitėsi prie ligonio. T. rektorius ilgai lau-kė, nelaikė šv. Mišių, nes nesitikėjo su-grįžęs rasti jo gyvo.

— Tėve, nesibijok, nenueisiu be ta-

ves, — ištarė, — eik ir prisimink mane prie altoriaus.

Vakare T. rektorius grįžo ir rado ligonį pagerėjusiam stovyje. Palaimino jį ir norėjo peržegnoti, bet neramus A-leksiukas sulaikė jį sakydamas:

— Dabar prašau, tėve, neiti, maldau-ju, pabūk prie paskutinio mano gyvenimo momento, kai grįši gal būt manęs jau nerasi, jau bus per vėlu.

Tėvas Torrez'as pasiliko. Iš tikrųjų, tai buvo jau paskutinės jo gyvenimo va-landos.

Po valandėlės visiškos tylos, jaunuo-lėlio širdyje atsirado kažkoks neramumas. Tėvas kartojo karštus tikėjimo ir meilės aktus, tai davė bučiuoti kryželį ar relikvi-jas.

Netrukus grįžo ramumas ir įprastas nusišypsojimas apėmė jo veidą. Atrodė, kad gausios dangaus malonės plaukia į jo širdį ir tai kaskart gausesnės, artėjant paskutiniam gyvenimo momentui.

Kas minutą klausėsi laiko. — Kam tau, vaikelį, to reikia? — klausė motina.

— Nes turiu žinoti, kiek dar liko man laiko gyventi.

Ir įbedęs į ją gęstančias akis tarė aiškiu balsu:

— Dėkoju tau, motin, kad mane iš-auginai vien tik Dievui... Tau esu dėkin-gas už tikėjimą, pašaukimą ir visą mano laimę... Dėkoju tau, *ten* susijungsime — einu ir lauksiu ten tavęs...

O girdėdamas aplink raudojimus, ta-rė:

— Ko verkiate?... juk einu į dangų!

Kalbant mirusiųjų maldas, glaudė tvirtai prie lūpų šv. Aloyzo Gonzagos relikvijas ir bučiavo šv. Pranciškaus juostelę, kurią nuo kūdikystės nešiojo. Akys sužibo kažkokia nežemiška šviesa ir angeliškas nusišypsojimas liudijo, kad jį šaukia į neapsakomas gražybes.

Saulei leidžiantis, varpams skambinant Viešpaties Angelą, 1608 m. balandžio 22 d. tas, kuris buvo vadinamas žemės angelu, tyliai ir maloniai išskleido sparnus ir nuskrido į dangų, kad ten prie Švenč. Mergelės kelių su angelų chora is amžinai giedotų “Sveika Marija.”

Buvo 14 metų ir 8 mėnesių amžiaus.

Tuo tarpu jaudinančios scenos vyko prie jo palaikų. Laiminga galėdama dangui atiduoti išrinktąjį ir tik Violanta neverkė. Su pilna nežemiško nujautimo širdimi kalbėjo ją guodžiantiems giminėms ir pažįstamiems:

— Padėkite man dėkoti Viešpačiui Dievui. Paėmė mano turtą padėti saugion vieton. Tiesa, tai nebuvo mano turtas, buvau jo tik saugotoja. Padėkodami Dievui, sukalbėkime bendrai *Te Deum*.

Po to pasilenkusi ant mirusiojo kūno ir jį bučiuodama šaukė:

— O, laimingas sūnau, viešpatauji dabar kovą baigusiuųjų būryje. O aš neverkiu, persiskyrusi su tavim. Tavo laimė yra kartu manąja — melskis už savo motiną.

IV. TRIUMFAS

— Numirė šventas vaikas!

Šis šūkis žaibo greitumu pasklido po visą miestą ir iššaukė didelį susijaudinimą. Vyriausi bažnyčių kunigai, dvarų nariai, magnatai ir vargšai apsupo karstą,

kuriame gulėjo vaikelio lavonas. Per dvi dienas nemažėjo žmonių minia, kiekvienas jų norėjo pamatyti, paliesti ir pagerbti angelišką jaunuolėlį.

Atidaryto karsto reginys iššaukė miesto gatvėse entuziazmą. Tai tikras triumfas. Jau senai buvo tokia iškilmė Florencijoje. Iš visur šaukė:

— Štai, Florencijos Angelas! Garbė mūsų miestui!

Tėvų jėzuitų bažnyčia prisipildė pilnutėlė. Minia spaudėsi net artimesnėse gatvėse. Dangus taip pat rodė šventę. Įnešus ir pastačius karstą prie didžiojo altoriaus toje vietoje, kur Aleksandras taip dažnai klūpojo, apsipylę ašaromis prieš Švenč. Sakramentą, — rašo to laiko istorikas, jo išbalę veidai, pasikeitę kenčiant, sunku net pažinti; trumpą valandėlę pasirodė daug škaistesni ir gražesni negu kada nors dar jam gyvenant, tartum atgavęs pavasario šviežumą. Tada minių džiaugsmams nebuvo galo. Gėlės, vainikai, dengiantieji karstą, buvo bematant iš nešioti. Nepaliko tvarkoj net mirusio rūbai ir plaukai. Reikėjo uždengti karstą, norint apsaugoti jo lavoną nuo tos garbės, kuri jam buvo teikiama.

Neturtingą medinį karstą padėjo po šv. Jeronimo altorium. Kažkokia nežemiška jėga plaukė nuo šio karsto, pradėjo dygti stebūklai, kaip purioj žemėj gėlės.

Garsas apie angelišką Florencijos jaunuolėlį ėjo ne tik per italų kraštą, bet net pasiekė ir užsienius. Gausingos keliauninkų minios ėjo melstis prie jo karsto. Norint patenkinti tikinčiųjų vis didėjančią pagarbą, reikėjo duoti lavonui tinkamesnę vietą ir pernešti jį į naują, turtingą karstą. Susirinkus miniai tajai šventei, buvo

atvertas karstas ir — štai! Kūnas padėtas drėgnoje žemėje nepuvo. Stebūklingas kvapas veržėsi iš jo.

Skaisčioji lelija paliko neliesta!

Ant jo kapo padėtas šis parašas:

ATMINIMUI ALEKSANDRO BERTI
MEDICĖJAUS IŠ MOTINOS PUSĖS
Numylėtas Dievo Motinos vaikelis,
Maloni nekaltybės gėlėlė,

Niekuomet nešalanti uolume,
Tikėjimu ir pamaldumu perpildyta,
Dangaus numylėtas,
Jaunas kandidatas Jėzaus draugijos,
Kuri jam ir ši paminklą pastatė.

Baigė gyvenimą 1608 m. balandžio 22
d. saulei leidžiantis, ne pilnų 15-kos metų

Aleksandras Bertis



Katalikų Pasaulyje

ANGLIJA, Londonas. *Šv. Kazimiero lietuvių bažnyčia*. — Iš lauko žiūrint, ne daug kuo ji skiriasi nuo aplinkinių namų, nebent mažyčiu ant viršaus kreigo kryželiu. Panašiai tačiau ir visos katalikų bažnyčios Anglijoje atrodo. Kitaip įstatymai neleisdavo statyti. Dabar gal jau kiek tie žiaurūs įstatymai pakitėjo.

Didėsės durys taip pat ne pryšakyje, kaip kad visame pasaulyje daroma, bet iš kampo. Iš karto negalima nė pastebėti, kur jos yra.

Įėjęs pro didžiąsias duris (jos yra dvejios: vienos iš vieno kampo, o antros iš antro), randi tuoj siaurą priangį, atskirtą nuo bažnyčios stiklo siena, bet be stiklų. Šiame priangėlyje prie vienos sienos framūgoje (įdubime) stovi šv. Antano su Kūdikėliu Jėzumi ant rankos statula. Iš šalių pastatyta po žvakelę. Ant priešingos sienos (stiklinės) kabo Misijų kryžius. Ant jo aiškios žalvario dvi lentelės rodo laiką, kada ir kieno čia šv. Misijos laikyta. Pažymėtos iš viso tik dvejios: kun. P. Andziulio 1925 m. ir šiemet mano laikytosios.

Sako, čia laiką šv. Misijas dar ir kiti kunigai, būtent: a. a. kun. Saurusaitis ir T. Kazimieras — Kapucinas. Šių tačiau nėra pažymėta.

Kitame priangio gale įtaisytas kuklu-

tėlis Liurdas. Padirbtas siaurutis grotos pavidalas ir įstatytas Švč. Motinos statulėlė. Prieš grotą stovi keletas gėlių ir žibintų su žvakėmis. Tai ir visas Liurdas. Kuklus, tiesa, bet ir ŠŠ. Motinėle taip pat kuklutė. Aš manau pirmykščioje Liurdo uoloje, kur švč. Marija su Bernadeta piemenėle kalbėjo rožančių, nė kiek nebuvo puikesnis vaizdas už šį. Tačiau tasai vietos kuklumas nesutrukdė Mariją žmonėms lankyti, netrukdo ir londoniečiams.

Bažnyčios viduje eina trys eilios suolų: vidurinėje eilioje ilgesni, o šoninėse trumpesni. Iš viso apie 33 suolai, kuriuose galais negalais gali susėsti apie 400 asmenų. Tada bet darosi jau bažnyčioje tvanku, kaip pirtyje.

Didysis altorius gražiai atrodo: ŠŠ. Panos Marijos vainikavimo paslaptis figūrose. Debesyse matyti Viešpats Dievas, su gyvenimo knygomis vienoje rankoje, o antrąja laimina savo numylėtąją Dukterį — Mariją. Šalia Dievo Tėvo — Jėzus Kristus su dideliu kryžiumi vienoje rankoje, o antrąja taip pat laimina savo švč. Motinėle. Šv. Dvasia karvelio pavidale iš viršaus dieviškąja šviesa apgaubia vainikuojamą savo Sužadėtinę. Žemiau stovi Švč. Marija, kurią iš vienos pusės ir iš antros adoruoja angelai.

Ties altoriaus viduriu ypatingos išvaizdos — siauras, o aukštas tabernakulum. Metalinis aukso spalvos. Ant tabernakulum monstrancijai sostas su karūna viršuje.

Didysis altorius man darė gražaus įspūdžio. Darytų dar gražesnio, jei angelikai nebūtų vaikėsi paskutinių madų ir būtų kiek daugiau pridengę savo plikumas.

Prie altoriaus ant sienų kabo dideli paveikslai. Iš evangelijos pusės — Šv. Šeimynėlė prie darbo. Šv. Juozapas prie varstoto dirba staliaus darbus, o Marija verpia labai išdidžiai pakreipus galvą į tą pusę, kur mažas Jėzulis kojele kopia ant varstoto. Gana įdomus paveikslas, primenąs mums patiems mūs jaunas dienas tėvų nameliuose.

Iš antros pusės kabo taip pat didokas paveikslas su 12 metų Jėzumi Jeruzolimos bažnyčioje.

Giliau į bažnyčią, kur siena užsilaužia darydama statų kampą, iš vienos ir antros bažnyčios pusės kabo vėl po paveikslą. Evangelijos pusėje — Aušros Vartų Švč. P. Marijos, o epistolos pusėje — šv. Kazimiero paveikslas.

Aplink visą bažnyčią eina Jėzaus Kruvinų Kelių Stacijos. Gana gražūs paveikslai rimtuose aržuoliniuose spielčiuose (rėmuose). Parašai visur taisyklinga lietuvių kalba padėti. Ant kiekvienos Stoties pažymėta, keno aukomis ji įtaisyta. Įdomu atsiminti vardai tų, kurie nesigailėjo išmesti didesnės sumos savo sunkiai uždirbto skatiko tam, kad būtų didesnė Dievui garbė ir artimams dvasiška nauda. Parašai rodo, šiuos asmenis prisidėjus prie įtaisymo Kryžiaus Kelių: 1) Juozas Miknionis, 2) Petras Kasperaitis, 3) P. K. ir V. Kasperaičiai, 4) Juozas Švedas, 5) Jurgis Adomavičius, 6) Katarina Adomavičienė, 7) Juozapas Kalinauskas, 8) Juozapas Kunigiškis, 9) Juozapas Mažeika, 10) P. Gabrilevičius, P. Gelčius ir K. Docka, 11) Pranciškus Galijotas, 12) Pra-

neiškus Galijotas, 13) Vincentas Landžius, 14) A. ir J. Seinskiai.

Be Kryžiaus Kelių, dar ant vienos sienos yra Švč. Motinos Sopulingosios su nuimtu nuo kryžiaus Jėzaus Kūnu (paties klebono — kun. K. J. Matulaičio auka), o ant antros — Jėzaus Širdies figūra (nepažymėta keno auka).

Zokristijoje yra užtenkamai bažnytnių parėdų: arnotų, kopų, albu, vaikams...

Klebonija

Klebonui gyventi padarytas taip pat gana kuklus. Prilipdytas jis prie bažnyčios šono, kaip kregždės lizdelis prie ūkininko stogo. Labai malonu. Juk kunigas ir yra Dievo kregždėlė, kuri savo čiulbėjimu turi Jį — savo Šeiminką nuolatos linksminti ir atsidėjęs rankioti nuodėngus nuodėmių vabzdžius, kad nepakenktų Dievo vaikams gyventi!

Klebonija trimis aukštais: pirmame aukšte prieminaitė ir nedidukas ofisui kambarėlis. (Dabar tenai draugijų valdybų pasitarimo kambarys ir knygynas). Antrame aukšte — virtuvė (siaurutė ir nedidelė) ir valgomasis (kartu ir dirbamasis bei svečių priimamasis) kambarys. Trečiajame aukšte trys patalpos miegamiesiems kambariams. Tai ir visa klebonija. Apšildoma gazo krosnelėmis. Bažnyčia visai neapšildoma nei žiemą nei drėgnais pavasariais bei rudenimis.

Kambarių įrengimai vidutiniški. Nėra prabangų, bet netrūksta nieko ko būtinais reikalingas žmogaus gyvenimas.

Kun. A. Petrauskas



Mūsų Darbai

DR. EUGENIJUS ANDRULONIS, M.I.C.

Vienas jauniausių mokslo žmonių, ne tiktai lietuvių, bet ir svetimtaučių tarpe, yra Eugenijus Andrulonis, kuris birželio m. pradžioje, baigdamas Romoje universitete Angelico aukštuosius bokslus, gavo filosofijos daktaro laipsnį.

Dr. E. Andrulonis yra gimęs 5 d. liepos 1911 metais, Shenandoah, Pa. Tai gi neturi dar pilnų metų, bet jau įgijęs aukštą mokslo cenzą — doktoratą. Jau prieš pora metų, kuomet jisai laikė pirmuosius kvotimus universitete, kad gautų bakalaurą laipsnį, buvo pastebėta dideli jaunolio gabumai, nes tuos kvotimus išlaikė su pažymiu "summa cum laude" — su aukščiausią garbe, kas yra labai retas nuotikis aukštose mokyklose.

Naujasis daktaras pradinį mokslą ėjo savo gimtame mieste Shenandoah. Paskui atvyko į lietuvių kolegiją Marian Hills, kurią baigė su aukščiausiais pažymiais 1929 metais. Tų pačių metų rudenyje dvasinė vyresnybės išsiuntė jaunąjį studentą į Romą, kame jisai įstojo į universitetą ir dabar jį garbingai baigė.

Dr. Andrulionis yra Tėvų Marijonų vienuolijės narys, ruošiasi į dvasinį luomą. Dvasinės vyresnybės įsakymu, rudenyje pradės šv. Teologijos mokslus. Reikia tikėtis, kad dr. E. Andrulionis bus didelė mokslo pajėga, žadanti daug gero mūsų visuomenei.

Ponų Andrulionių šeima yra labai pavyzdinga — lietuviška ir katalikiška. Šeimos tėvas yra garbingas asmuo, savo šeimą išauklėjęs gražiausioje drausmėje. Motina yra lietuvaitė-amerikietė, pavyzdinga katalikė, Vienas jų sūnus yra daktaras-dentistas, užsiimęs praktika Plymouth, Pa.

Linkime jaunam Doktorui tolymesnio pasisekimo moksle, kad jisai atneštų garbės ir naudos mūsų tautai. K. J.

Kolegijos Rėmėjai:

T. Igelienė, Racine, Wisc.	3.00
O. Mockienė, Kenosha, Wisc.	3.00
A. Kukalis, Chicago, Ill.	3.00
A. Petrauskienė, Chicago, Ill.	3.00
K. Reinys, S. Boston, Mass.	3.00
V. Pipirienė, Kenosha, Wisc.	3.00
M. Kubilius, Yonkers, N. Y.	3.00
P. Pranczevičienė, New Britain, C.	3.00
O. Rašinskienė, Cicero, Ill.	25.00
Barbora Vitortaitė, Lietuvoje	50.00
J. Santara, Chicago, Ill.	3.00
J. Smilgius, Chicago, Ill.	10.00
V. Meisis, Lietuvoj	3.00
M. Anužienė, Chicago, Ill.	3.00
Meškauskas, Chicago, Ill.	3.00
P. Grikšelis, Cicero, Ill.	6.00
A. Valonis, Cicero, Ill.	3.00
A. Vaišvila, Cicero, Ill.	3.00
V. Butkienė, Chicago, Ill.	5.00
O. Jasinskienė, Chicago, Ill.	3.00
O. Matulevičienė, Shenandoah, Pa.	3.00
K. Senulis, Phila., Pa.	3.00
V. Eidintas, New Britain, Conn.	1.00
E. Uždavinienė, Lynn, Mass.	3.00
M. Petrauskas, Chicago, Ill.	3.00
M. Tumkevič, Aurora, Ill.	3.00
M. Puzauskas, Brooklyn, N. Y. ..	3.00
O. Valauskienė, Kenosha, Wis. ..	3.00
A. Kalašinskaitė, Chicago, Ill.	3.00
E. Damaševičienė, Forest City, Pa.	3.00
J. Smilgius, Chicago, Ill.	3.00
V. Bagdon, Newark, N. J.	3.00
M. Rudnickienė, New Britain, Conn.	3.00
E. Klumbienė, Brooklyn, N. Y. ..	5.00
Dievo Motinos Sopulingos Dr-ja, Harrison, N. J.	20.00
Juzė Kašėtienė, Brockton, Mass.	4.00
J. Babonis, Shrewsbury, Mass. ...	4.00
A. Naudžiūnas, S. Boston, Mass.	3.00

(Zus daugiau)

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas. *Remėjų Centras.*

Amerikos Letuvių Žinios

Ir seneliai dirba

Ilgoką valandą pamąstęs apie vijoklių nustelbtus medelius, pamažėl — žingsnis po žingsnio leidasi vieškeliu į ūkio pusę. Lipu į kalnelį. Girdžiu, kažkas atvažiuoja. Arklių pakalstytos kojos sunkiai žengia akmenėtu keliu. Ratai traška — braška, matyti, didelė sunkenybė ant jų sukrauta. Kas čia dabar galėtų važiuoti ir tai dar arkliais? Juk Amerikoje išvysti arkliais važiuojančius, tai retenybė.

Netrukus visi abejojimai pranyko. Iš po medžių pamačiau išvažiuojant Kolegijos vyrus, kurie dvejais vežė anglis. Viename ir antrame vežime įkinkyti stambūs, gražiai nušerti juodbėriai. Pakinklai visai amerikietiškos mados. Gyvulys apkarstytas nuo galvos ligi uodegos visokiais diržais: storesniais, išdabintais visokiais blizgučiais. Kiek Amerikos arklys neša ant savęs prikrautų visokių pakinklodalių, tai paprastam kaimo arkleliui užkrovus, vargu ar paneštų?

Kadangi mane viskas, kas tik priklauso Kolegijai domino, tai ir dabar negalėjau praeiti pro šalį, neapžiūrėjęs ratų, arklių, nepasikalbėjęs su vyrais.

Pasirodo, vyrai esą iš artimųjų parapijų lietuviai. Sunkmečiu nerasdami fabrikuose darbo, jie atėję padirbėti Kolegijos naudai. Koks jų didelis patriotizmas ir savų reikalų supratimas! Bepigu su tokiais žmonėmis, kurie nešnairomis žiūri į Kolegijos turtą, bet aiškiai supranta, jog tai visų lietuvių turtas ir pelnas. Mūs visų tai garbė ir visi kuo galėdami turime ją remti, jos reikalus laikyti savais reikalais. Ačiū Dievui, atsiranda tokių kilnadvasių tautiečių nemaža, tai ir yra vilties, kad nežūsime!

Pasikalbėjęs su vyrais, sužinojau, jog visi šie arkliai, vežimai ir pakinklai pirkti kartu su visa posesija. Arkliai esą jau ne visai jaunučiai. Vienam, kaip jie spē-

jo, bus suvirš per trys dešimtys metų. Kitiems kiek mažiau, bet ir jie viso ko jau matę ir ragavę. Negalimas, rodos, daiktas, kad arklys tokios senatvės sulaukęs, o galėtų dar taip gražiai atrodyti ir tiek daug pavežti, kaip kad šituos vežant mačiau.

Senasis Džynas

Paskui pirmąjį vežimą sekė didelis gražus, geltonais garbiniais pasipuošęs, St. Bernardiškis šuo. Kaip vėliau sužinojau, jis buvo vardu Džynas. Kad jis ir nebūtų iš tos garsios šunų giminės kilęs, vis dėlto būtų vertas paminėti, kalbant apie Thompson'ą, dėl savo gražumo ir sumaningumo. Juo labiau, kad jis yra labai visur branginamos ir mylimos St. Bernardiškės šunų veislės.

Koks jis gražus ir kartu išdidus šunelis! Tikras šunų giminės "gentlemanas." Jis mėgsta su žmonėmis draugauti. Kur jo mylimas šeimininkas eis, ar važiuos, Džynas būtinai eis paskui. Ir visuomet rimtas. Kai eina, tai tik: grikšt — grikšt koja už kojos. Nepasiskubins, nesivėlins, nesiduos suviliojamas. Kur jo šeimininkas, ten ir Džynas.

Niekam jis nieko nedaro, kol jo neužkabina. Ypač jis labai mandagus su žmonėmis, kurie jam atrodo "gentlemanais": švariai apsirėdę, išsidabinę. Apskurėlių Džynas tai jau nemėgstas. Pasirodys kieme nemėgiamas Džynui žmogus, tuomet jis darosi baisus: jo storas balsas, it griausmas, pasigirsta visoje apylinkėje, o dantys? — Neduok Dieve kam į juos pakliūti!

Džynas tačiau nesiskubina dantų leisti į darbą, ypač jei jis turi reikalą su mažais nieko neišmanančiais vaikėzais. Kai vaikiščiai ima jį erzinti, tai jis tik pribėgęs stuktelės su snukiu taip smarkiai, kad vaikui daugiau pereina noras užkabinėti seną Džyną.

Šunų jis tai nemėgsta. Vargas neat-sargiam ar perdaug smalsiam šunyčiui, kuris išdrįstų susitikti su Džynu. Šis jo-kio tokiems vėploms pasigailėjimo netu-ris: tuoj už gerklės, papurtė, it pirštine, plaukus nudulkino ir baigta. Jei kas ne-atbėgs į pagalbą, būtinai anas drąsuolis mirtimi už savo kvailą drąsą užmokės!

St. Bernardo šuo — žmogaus bičiulis

Užsišnekėjau apie Džyną dėl to, kad jis priminė man daug gražių atsiminimų apie šios veislės šunelius, kuriuos teko man pačiam regėti ar knygosė skaityti.

Pas mus Lietuvoje, arba net šičia Amerikoje, St. Bernardiškiei šunes retenybė. Jų tėvynė — Šveicarija. Tenai nerasi beveik tokio ūkininko, kuris neturėtų vieno arba net kelių šitokių šunų. Jie ūkininkui artimiausi padėjėjai. Naktį, kai ūkininkas ilsisi, šunelis saugoja jojo du-bą ir turtą nuo blogų žmonių. Saulė vos patekėjo, ūkininko šeimyna karves pami-lžo — šunelis, žiūrėk, per kalną jau ir ve-ža tam tikruose ratukuose pieną į pieni-nę. Jam nereikia suaugusio, didelio pa-dėjėjo — užtenka jam ir mažo vaikiuko. Jam net smagiau su jaunu vežiku. Juk juodu geriausi bičiuliai. Atliekamu nuo darbo metu abu bėgioja — laigo po pie-vas ir kalnus, arba siaučia — linksmi-nasi. Ir dabar pieną vežti koks smagu-mas: į kalną šunelis nepajėgia, tai veži-kas jam iš pakalos padeda, pastūmėja. Užvažiavo į viršukalnę — tai pats sma-gumas. — Dabar, jau mažasis mano bi-čiuli, lipk ir tu į ratukus, lėkšime į pa-kalnę žaibo greitumu!.. Ir lekia, akmeny-se ugnį skildami, galvotrukčiais... Koks smagumas! Juokiasi vaikiukas, šunelis linksmai vinguliuoja uodega ir glaudžias prie jauno savo bičiulio...

Reik pačiam matyti tą bičiuliavimą šveicariečių su savo šunimis, tai tik tada galima suprasti šito šuns vertę.

Jie yra vadinami St. Bernardo šuni-mis dėl to, kad šis šventasis pirmas juos panaudojo Alpių kalnuose suklydusiems

ar kur į prarają (prapultį) įkritusiems keleiviams gelbėti. Tūkstančiai įvairiomis kalbomis yra prirašyta visokių gražiausių apie šiuos šunis istorijų. Kai kurios tų istorijų yra tokios gražios ir jaudinančios, kad be ašaros negali jų skaityti.

Vieno šunelio, Džyno gimimėčio, istorija

Šveicarijos sostinėje Berno mieste ga-lima matyti muziejuje rodomas iškimštas didelio St. Bernardiškiei šune kailis. Štai kokia graži apie tą šunį yra likusi žmonių tarpe istorija — pasaka.

Jis buvęs viename vienuolyne varto-jamas nuo jaunų dienų paklydusiems žie-mos metu kalnuose keleiviams gelbėti. Kiek jis jų išgelbėjęs per ilgą 15 metų savo gyvenimą! Kai tik didžiausias lauke viesulas, kai sniego pusnys lipdo kelei-viui akis, šunelis jau nerimsta, jau pra-šosi išleidžiamas lauk. Geri vienuoliai ne-trukdo gyvulėliui gero darbo dirbti; pri-riša jam po kaklu mažytį vyno bertainiu-ką ir išleidžia lauk.

Šis dabar atsidėjęs uodžia, ar neužuos kur žmogaus kalnuose? Pastatęs ausis klausosi, ar nenugirs kur pagalbos šau-kiant? Valandėlę tyręs orą, pagaliau me-tasi šuoliu į ten, kur nugirdo ar suodė nelaimę esant. Per sniego pusnis, pa-kriaušiais, krūmų tankumynais, nieko ne-paisydamas, lekia jis šuoliu, kol suranda kur įkritusį į duobę pusiau sušalusį ke-leivį.

Tada jis atsargiai leidžiasi gilyn į duo-bę, kur guli nelaimingasis. Atkasa nuo jo sniegą. Pradeda į jį kvėpuoti, laižyti jam rankas, burną, norėdamas atšildyti sustingusius jo narius. Jei šitaip negali pagelbėti, tai visu savo kūnu atsigula iš-ilgai ant apmirusio ir tokiu būdu jį šildo



Klausimai Ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Delko tik vienas katalikų tikėjimas skaitomas teisingas? F. C.

ATSAKYMAS. Delto, kad katalikų tikėjimas išpažįsta viską, ką Jėzus paliko tikėti, nieko neatmesdamas ir ne iškreipdamas ir delto, kad jis laikosi Perdavimo (Tradacijos), tai yra, tas tikėjimo tiesas išpažįsta, kurias skelbė apaštalai, tuos sakramentus dalina, kuriuos dalino apaštalai ir laikosi tvarkos, kokią užvedė apaštalai. O kas geriau galėjo suprasti Jėzaus mokslą ir tinkamai jį pildyti, jei ne apaštalai, kurie viską išmoko iš Jėzaus ir buvo Šv. Dvasios apšviesti.

KLAUSIMAS. Mes mokame į parapijos kasą padengti parapijos bažnyčios visus iškasčius, o klebonas nori, kad jam mokėtume. Kurie jam nemoka, tai jis sako: "Nedriškite eiti prie šv. Komunijos."

"Laivo" Skaitytojas.

ATSAKYMAS. Brangus Skaitytojau! Arba "Laivo" visiškai neskaitai, arba darai mums gėdą, jei skaitydama "Laivą", o netinkamai elgiesi ir tokį klausimą paduodi.

Visur, visoje Katalikiškoje Bažnyčioje ir visame katalikiškame pasaulyje, tikrasis parapijos ir jos bažnyčios šeimyninkas, jos galva yra vietinės katalikiškosios vyskupijos vyskupas. Jis parapiją tvarko ir valdo per jo prisiųstąjį kunigą, kuris lietuviškai yra vadinamas klebonas.

Taigi jūsų parapijos ir bažnyčios šeimyninkas yra dabartinis jūms vyskupo paskirtas kunigas-klebonas. Jei yra iš parapijonų keli vyrai parinkti, kurie nešioja komitetų vardą, tai niekur tikrose katalikiškose parapijose jie nesiskaito parapijos, ar jos finansų, arba kasos, valdytojais ir niekur nekalbamą, kad "mes mokame į parapijos kasą, o ne klebonui." Komitetai, kur jie yra, tai yra klebonui

nekuriose dalykuose pagelbėti, o ne parapijos finansus tvarkyti.

Taigi, jei esi pats ir kiti panašūs katalikai ir iš tikrųjų skaitote "Laivą," tai jūs ir su parapijos mokesčiais ir su savo dvasios reikalais eikite prie savo vietinio parapijos klebono, o ne prie kokių ten komitetų, kurie užsispyrę kelia maištą prieš vyskupo tvarką ir prieš kleboną. Jau jų užsispyrimą ir maištą pasaulinis teismas ima laužyti. Gi jūs iš mintingi katalikai padėkite tai dabaigti. Tuomet parapijose užviešpataus meilė ir šventa Dievo vaikų ramybė.

KLAUSIMAS. Dėlko protestantai tiki ne į visus sakramentus? F. C.

ATSAKYMAS. Čia geriau paklausk jų pačių. Jiems nepatinka nekurie sakramentai, tai jie ir netiki. Jie taip sau išsiaiškina Šv. Raštą, kaip jiems tinka, o ne kaip nuo senų senovės priimta aiškinti. Taigi jie išsiaiškina, kad nekurie sakramentai nėra reikalingi, o kitiems visi nereikalingi.

KLAUSIMAS. Dėlko vyskupas vartoja daugiau drabužių per Mišias negu kunigas? C. F.

ATSAKYMAS. Jis turi galią teikti visus kunigystės laipsnius, tai tų laipsnių liturginius drabužius vartoja.

KLAUSIMAS. Kodėl tarp mūsų lietuvių katalikų daugelį gali išgirsti sakant: "bile tik tiki į Dievą, tai ir geras tikėjimas?" C. F.

ATSAKYMAS. Jei ištikrųjų sutinki daug katalikų, kurie panašiai kalba, tai jų vieni yra šlykštūs tinginiai, kurie nenori pildyti katalikų tikėjimo pareigų, todėl jie ir šneka, kad "geras tikėjimas, by tik tiki į Dievą; kiti yra sukvaillinti suvedžiotųjų ir bedieviškųjų laikraščių, arba nenori pasikelti iš kurių nors nedorybių.

LIETUVOS ŽINIOS

ROKIŠKIS. — Čia bent kelios saldainių dirbtuvės, kurių viena net fabriku pasivadynusi. Jos gamina tam tikrą saldzia košę ir suvyniojusios į gražius popierėlius, pardavinėja kaip saldainius ir, žinoma, neblogą biznį daro. Tokiais "saldainiais" užverstos šios apylinkės miestelių parduotuvės. Apie šitų gaminių kokybę geriau nekalbėti, bet kaimo žmonės juos labai perka, girdi "pigu ir saldu."

LIETUVA

Kaip ir visur dabar plačiame pasaulyje, taip ir mūsų šalėlyje krizis žmonių vargintė vargina. Žemės ūkio gaminiai veikia visai nevertinami: už juos mokamos pigiausios kainos, kai tuo tarpu pramonės dirbiniai veikia neatpigę. Užtat mažžemiams ūkininkams dabar gyvas vargas.

Visi susidomėję seka spaudą, kada tas nelaimingasis krizis pasibaigs. Išsizioje seka kiekvieną tuo klausimu straipsnį. Tačiau nėra tokio pranašo, kuris tikrai išpranašautų to krizio pabaigą.

Krizio metai, krizio metai, krizio metai...

"Kryžiaus metai, kryžiaus metai, kryžiaus metai".... Anot mūsų paprastų žmonių.

— Nuo maro, bado, ugnies ir karo saugok mus, Viešpatie. — skamba galinagai maldos žodžiai visų žmonių lūpose.

Kaip po kiekvienos audros užėina gailė giedra, kaip po kiekvienos nakties užėina skaisči giedra, — taip ir po dabartinio krizio užėis laimingesni laikai.

Jei Aukščiausiasis siunčia nelaimės žmonijai bandyti — kantriai jas kęskime ir laukime tų nelaimių galo. Tuo gi tarpu nenustokime energijos ir tik dirbkime, dirbkime...

Nematę nelaimių, nejusime laimės.

Sekmadienį vakarais ūžia laukai nuo jaunimėlio dainų. Ir gūdžiai plinta tos

dainos po plačiasias apylinkes. Kartais tos dainos būna linksmos, gyvos; kartais liūdnos, melancholingos. Tačiau jos visada įdomios ir labai artimos kiekvieno lietuvio širdžiai.

Gerai daro mokyti žmones, kad jas (dainas) surenka, surašo ir atspausdina. Tuo būdu mūsų tautos turtas neina niekais.

KAUNAS. Birželio mėnesį studentai ateitininkai, einantys aukštuosius mokslus mūsų universitete katalikiškas jaunimas, minėjo savo veikimo 10 m. sukaktį. Ateitininkai yra pati seniausia universitete įsikūrusi organizacija. Ji dabar apima 11 įvairių pagal profesijas susiskirsčiusių korporacijų ir draugijų. Savo narių skaičiumi ir susiorganizavimu stud. ateitininkų s-ga universitete taip pat stovi pirmoje vietoje.

STAKLIŠKĖS, Alytaus apskr. Šį pavasaryje buvo čia nepaprastai didelė perkūnija su lietumi ir ledais, kurie vietomis krito pupos ir laukinio obuoliuko didumo. Kai kurių ūkininkų sukapojo rugius ir kitus augalus. Vanduo išplovė ir nunešė kai kur pasodintas bulves. Vietomis išplauti dideli grioviai. Iš aukštesniųjų vietų vandens išjudinti akmenys ir nunešti į klonus net tokio didumo, kad vienas žmogus nepajėgia atkelti nuo žemės. Vietomis perkūnija apdaužė medžius ir kai kur įtrenkė į trobas per kaminus.

